

Dr Robert A. Peterson, Ludzkość i grzech, Sesja 9, Doktryna grzechu, DA Carson, Wewnętrzne znaczenie grzechów

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat doktryny człowieczeństwa i grzechu. To jest sesja 9, doktryna grzechu, DA Carson, wewnętrzne znaczenie grzechu.

Modlitwa. Łaskawy Ojcze, kłaniamy się przed Tobą, wchodząc w Twoją obecność przez Twojego Syna, który daje nam dostęp. Dziękujemy Ci za Twoje słowo. Dziękujemy Ci za jego prawdziwość. Naucz nas, modlimy się, nawet trudnych rzeczy, które musimy usłyszeć. Działaj w nas według Twojej dobrej woli. Błogosław nam i naszym rodzinom, modlimy się, przez Jezusa Chrystusa, pośrednika. Amen.

Zastanawialiśmy się nad ludzkością jako stworzoną, jako stworzoną na obraz Boga, i nad ludzką konstytucją lub budową. Przechodzimy do doktryny grzechu i zaczynamy od eseju DA Carsona, *Współczesne znaczenie grzechu*.

Carson jest niezwykły. Jest bardzo utalentowany i służył Panu wiernie przez wiele, wiele lat. I może po prostu na tym poprzestaną i nie będę opowiadał wam historii.

Carson napisał wstęp do książki, którą zredagowaliśmy ja i Christopher Morgan. Morgan jest profesorem teologii i dziekanem School of Christian Ministries na California Baptist University. Zrobiliśmy serię książek dla Crossway zatytułowaną Theology in Community, która jest dokładnie taka, jak brzmi.

To grupy uczonych pracujących razem. Mieliśmy pewnego rodzaju wprowadzenie, a potem mieliśmy ekspertów od Starego Testamentu piszących na ten temat w Starym Testamencie. To samo dotyczy Nowego Testamentu.

Mieliśmy rozdział o teologii systematycznej, czasami jeden o teologii biblijnej, a następnie rozdziały specjalistyczne na tematy i zagadnienia, które przyciągały ludzi. Tak więc na przykład rozdział o Szatanie z pewnością byłby wartościowy w książce o grzechu, a ludzie byliby tym zainteresowani. I rozdział o życiu chrześcijańskim i tak dalej.

Współczesne znaczenie grzechu, DA Carson. Warto rozróżnić wewnętrzne i współczesne znaczenie grzechu. Oczywiście nie można ich całkowicie rozdzielić.

Niemniej jednak, biorąc pod uwagę jego wewnętrzne znaczenie, powinniśmy przypomnieć sobie, jakie miejsce zajmuje grzech w Biblii, w całej strukturze myśli

chrześcijańskiej. Biorąc pod uwagę jego współczesne znaczenie, zbadamy, w jaki sposób biblijne nauczanie o grzechu odnosi się do niektórych cech naszej epoki i historycznego położenia. Pierwszy jest ważniejszym tytułem, ponieważ łączy się z drugim.

Rzeczywiście, nakreślenie sposobów, w jakie grzech jest wewnętrznie ważny dla biblijnie wiernego zrozumienia ewangelii, oznacza argumentowanie za jego wiecznym znaczeniem, a zatem również ukazanie jego współczesnego znaczenia. Dopiero wtedy jesteśmy w lepszej pozycji, aby zastanowić się nad sposobami, w jakie dojrzałe zrozumienie grzechu przemawia proroczo i potężnie do naszego własnego kontekstu kulturowego. Tak więc, dwa duże nagłówki.

Numer dwa to *Współczesne Znaczenie Grzechu*. Po pierwsze, wewnętrzne znaczenie grzechu. Nie może być zgody co do tego, czym jest zbawienie, dopóki nie ma zgody co do tego, od czego zbawienie nas ratuje.

Problem i rozwiązanie idą ze sobą w parze. Jedno wyjaśnia drugie. Nie można uzyskać głębokiego zrozumienia tego, co osiąga krzyż, nie zagłębiając się w głębokie zrozumienie tego, czym jest grzech.

Odwrotnie, poszerzenie czyjegoś zrozumienia krzyża oznacza poszerzenie czyjegoś zrozumienia grzechu. Mówiąc inaczej, grzech ustanawia fabułę Biblii. W tej dyskusji słowo grzech będzie zazwyczaj używane jako ogólny termin obejmujący nieprawość, wykroczenia, zło, bałwochwalstwo i tym podobne, chyba że kontekst jasno wskazuje, że słowo to jest używane w bardziej ograniczonym sensie.

W ogólnym sensie grzech stanowi problem, który rozwiązuje Bóg. Konflikt przenosi nas z trzeciego rozdziału Księgi Rodzaju do końcowego rozdziału Objawienia. Przed upadkiem werdykt Boga brzmiał, że wszystko, co stworzył, było dobre i bardzo dobre, gdy stworzył istoty ludzkie.

Nie powiedziano nam, jak wąż zbuntował się, ale grzech pierwszej pary ludzkiej wprowadza nas w wiele ludzkich wymiarów grzechu. Znajdujemy bunt przeciwko Bogu, uleganie okrutnej pokusie, by stać się podobnym do Boga, i otwartość na pogląd, że Bóg nie wyda wyroku śmierci na grzeszników, a zatem ukryte oskarżenie, że słowu Bożemu nie można ufać. Sprzeciw wobec konkretnego przykazania, czyli wykroczenie, poświęcenie ostatecznej wspólnoty z Bogiem, wprowadzenie wstydu i poczucia winy, chętnie samousprawiedliwianie się przez obwinianie innych, wprowadzenie bólu i straty oraz różnych wymiarów śmierci.

Wszystko w rozdziale trzecim Księgi Rodzaju. Czwarty rozdział Księgi Rodzaju przynosi nam pierwsze morderstwo, a piąty rozdział przynosi nam refren, a potem umarł, a potem umarł, a potem umarł. Następne cztery rozdziały przynoszą nam sąd nad

potopem i jego konsekwencje, ale ludzkość nie jest przez to ulepszona, jak jasno wynika z rozdziału jedenastego.

Łatwo byłoby prześledzić dramat historii biblijnej, uważnie obserwując kształt i głębię grzechu w okresie patriarchalnym, w latach wędrówki po pustyni, w czasach sędziów, w upadku monarchii Dawidowej, w złym samopoczuciu wygnania i częstych grzesznych upadkach wśród tych, którzy powrócili. Ci, z którymi Jezus konfrontuje się w swoich czasach, nie są lepsi. Ogromny akt oskarżenia apostoła Pawła przeciwko całej ludzkości, Rzymian 1:18 do 3:20, przygotowuje grunt pod jedno z najgłębszych oświadczeń na temat tego, co osiągnął krzyż.

Rozdział 3 Rzymian, wersety od 21 do 26. Rzeczywiście, tak wiele z tego, co trójjedyny Bóg ujawnia o sobie, ujawnia się w kontekście pokazania, jak każdy członek Bóstwa przyczynia się do zbawienia wybranych przez Boga, ich zbawienia od grzechu. Nie bez powodu pierwszy rozdział Nowego Testamentu ustanawia, że dziecko narodzone z Dziewicy Maryi będzie nazywane, cytuję, Jezusem, ponieważ zbawi swój lud od jego grzechów, cytuję, Mateusza 1:21.

Carson zauważa, że cytuję z NIV, New International Version. Bardzo niewiele z systemu świątyni przybytku starego przymierza ma sens, jeśli ktoś nie rozumie czegoś z grzechu. Z pewnością nic z jego antytypu nie ma sensu, opracowanego z oszałamiającą starannością w liście do Hebrajczyków.

Niezależnie od tego, czy rozważamy temat gniewu Bożego, czy też konkretne przedmioty Jego zbawczej miłości, czy grzmoty Boga z Synaju, czy płacze nad Jerozolimą, czy skupiamy się na poszczególnych wierzących, czy na przymierzowej tożsamości ludu Bożego, czy też jesteśmy przerażeni doczesnymi sądami wylanymi na Jerozolimę, czy też stoimy w zachwycie nad chwałą nowego nieba i nowej ziemi, podłożem, które trzyma cały ten rachunek w całości, jest grzech i sposób, w jaki Bóg, bogaty w miłosierdzie, radzi sobie z grzechami i grzesznikami dla swojej chwały i dobra swojego ludu. Grzech „obraża Boga, nie tylko dlatego, że staje się bezpośrednim atakiem na Boga, jak w bezbożności lub bluźnierstwie, ale także dlatego, że atakuje to, co Bóg stworzył”, z niesamowitej książki.

Zastąpiła mój stary standard. Ta książka jest autorstwa Corneliusa Plantingi, występuje pod nazwiskiem Neil Jr., *Not the Way It's Supposed To Be, A Brief Treatment of Sin*, Erdmann's 1995. To potężna książka, bardzo potężna, solidnie ewangeliczna, pełna współczesnych ilustracji z kultury. I w przeciwieństwie do mojego poprzedniego klejnotu, zawiera łaskę.

To chrześcijańska książka i daje trochę nadziei. Wspomniałem w poprzednim wykładzie o książce Henry'ego Fairleya, *The Seven Deadly Sins Today*. W historii Kościoła, szczególnie w średniowieczu, było siedem grzechów głównych, na których się skupiano i które były szeroko opisywane w opisie okropnej brzydoty grzechu.

Henry Fairlie, FAIRLIE, był brytyjskim krytykiem społecznym, który przeprowadził się do Stanów Zjednoczonych i został amerykańskim krytykiem społecznym. Między innymi napisał tę niesamowitą książkę o grzechu. Mówiłem ci, że jest tak dobra, że jest jak duchowa maszyna rentgenowska i po prostu obnaża nasze serca bez litości.

Więc moi uczniowie, chociaż czytali w książce, że mężczyzna powiedział, że jest niechętnym niewierzącym, zawsze się ze mną kłócili. Wiecie, zadanie było na ten dzień, więc będziemy omawiać książkę przez, nie wiem, ile, 20 minut lub coś koło tego. Zawsze mówili, że jest ukrywającym się chrześcijaninem.

Powiedziałem, przepraszam, ale musimy słuchać tego, co wychodzi z ust samego człowieka. Nazywa siebie niechętnym niewierzącym, ponieważ książka jest po prostu potężna. Ma piękne rysunki liniowe, które są niesamowite, przenikliwe i fascynujące.

A potem rozdziały o obżarstwie, chciwości, pożądaniu i, o mój Boże. Powiedziałem, że są dwa powody: chociaż jest niewierzący, jest niechętny, a jego książka osiąga to, co mi dzisiaj pokazujesz: mówi o moich uczniach. Po pierwsze, wykorzystuje pożyczony kapitał.

Mówi: „Z pewnością musisz przeczytać Augustyna, a jeśli nie przeczytałeś Wędrowki pielgrzyma, jesteś niewykształconym człowiekiem” i tak dalej. CS Lewis: „Och, on jest najlepszy” i tak dalej. Używa pożyczonego kapitału. Używa chrześcijańskich pisarzy z głębokim postrzeganiem grzeszności człowieka.

Po drugie, zadaniem tego człowieka było bycie muckrakerem. Był krytykiem społecznym i wiecie co? Stał się w tym bardzo dobry, więc wiedział, jak przeniknąć ludzkie serce.

Ale to była świetna książka, ale przygnębiająca, bo nie ma w niej rozwiązania. Kiedy ukazała się książka Plantinga, *Not the Way It's Supposed To Be, A Brief Treatment of Sin*, zastąpiła książkę Fairlie. Uczniowie wciąż się wzdrygają, bo niektóre ilustracje są po prostu obrzydliwe w prawdziwym życiu.

Och, nawet nie chcę wspominać o kilku, które przychodzą mi na myśl. Nie chcę, żeby widzowie się rozchorowali. To straszne.

Tak czy inaczej, to świetna książka. Neil. Plantinga, *Not the Way It's Supposed To Be*. To wyrażenie stało się powszechne dla teologów, którzy mówią o doktrynie grzechu, i słusznie.

Grzech jest buntem. Kontynuuję z Carsonem. Grzech jest buntem przeciwko samej istocie Boga, przeciwko Jego wyraźnemu słowu, przeciwko Jego mądrym i uporządkowanemu panowaniu, Jego królestwu i Opatrzności.

Powoduje to nieporządek stworzenia i duchową i fizyczną śmierć nosicieli obrazu Boga. Bez grzechu nie ma śmierci. Grzech, śmierć, rzeczywiście.

Gdy doskonała sprawiedliwość, z doskonałą sprawiedliwością, Bóg mógł potępić wszystkich grzeszników i nikt nie mógł go słusznie obwiniać. W rzeczywistości historia biblijna przedstawia Boga z czystej łaski, ratującego ogromną liczbę mężczyzn i kobiet z każdego języka i plemienia, bezpiecznie i ostatecznie doprowadzając ich do nowego nieba i nowej ziemi, gdzie grzech nie ma już żadnego wpływu, a nawet jego skutki zostały całkowicie wygnane. Kiedy mnie pytano, byłem w pewnym sensie ekspertem od doktryny piekła, na szczęście lub nieszczęście, gdzie jest piekło w nowym świecie? Odpowiedź brzmi, że jest poza nowym stworzeniem.

Nie jest częścią nowych niebios i nowej ziemi. Istnieje. Istnieje na zawsze, ale jest poza miastem.

A co więcej, jest daleko. Nie jest to główny temat, chociaż ostatnie trzy rozdziały Biblii o tym wspominają. Więc te próby powiedzenia, że wszyscy zostaną zbawieni lub niegodziwi zostaną unicestwieni, całkowicie przeczą końcowi historii biblijnej.

Bo w rozdziałach 20, 21 i 22 Objawienia są wyraźne opisy wiecznej kary dla niegodziwych. Chcesz przepisać historię Boga? Potrzebujesz Objawienia 23. Nie ma żadnego.

Nie ma żadnej. Nie możemy przepisać historii Boga. Krótko mówiąc, napisał Carson, jeśli nie zrozumiemy ogromnej roli, jaką grzech odgrywa w Biblii, a zatem w wiernie biblijnym chrześcijaństwie, będziemy źle odczytywać Biblię.

Zdecydowanie, trzeźwe i realistyczne zrozumienie grzechu jest jedną z rzeczy niezbędnych do czytania Biblii w sposób spostrzegawczy. Jest to jedno z wymaganych kryteriów odpowiedzialnej hermeneutyki. Może być pomocne przedstawienie kilku struktur teologicznych, które są kształtowane przez to, co Biblia mówi o grzechu i które z kolei kształtują nasze rozumienie grzechu.

Oto zarys. Grzech jest związany z fragmentami, które ujawniają ważne rzeczy o Bogu, a te rzeczy następują. Po pierwsze, grzech jest głęboko związany z dowolną liczbą oświecających fragmentów, które ujawniają ważne rzeczy o Bogu.

Rozważmy Wyjścia 34:6 i 7, gdzie Bóg intonuje pewne słowa do Mojżesza, który jest ukryty w rozpadlinie skały na Górze Synaj. Mojżeszowi nie wolno ani nie może patrzeć bezpośrednio na Boga. Gdyby to zrobił, umarłby.

Wyjścia 33:20. Nikomu nie wolno mnie widzieć i żyć, powiedział Bóg. Mojżeszowi nie wolno widzieć nic więcej niż spływ blasku chwały Bożej.

Mój profesor teologii nazywał to następstwem Boga, lub samym prawem, które czasami nazywa to plecami Boga. Ale jest mu dozwolone i może słyszeć. Bóg objawia się Mojżeszowi w najwyższym stopniu w słowach, a te słowa poruszają i zastanawiają jednocześnie.

Zagadkowe to jest. Kursywa zwraca uwagę na to, co jest zagadkowe. Pan, Pan, współczujący i łaskawy Bóg.

Cytuję Księgę Wyjścia 34, która jest jakby biblijną definicją atrybutów Boga, jeśli tak można powiedzieć, mającą głęboki wpływ na resztę Starego Testamentu i leżącą u podstaw nowotestamentowej prezentacji Boga. Pan, Pan, współczujący i łaskawy Bóg, nieskory do gniewu i obfitujący w miłość i wierność, utrzymujący miłość do tysięcy. I oto nadchodzi trochę kursywy i wybacząca niegodziwość, bunt i grzech.

Jednak nie pozostawia winnych bezkarnie. Karze dzieci i ich dzieci za grzechy rodziców do trzeciego i czwartego pokolenia. Koniec kursywy. Koniec cytatu.

Oto Bóg, który wybacza niegodziwość, bunt i grzech, ale nie pozostawia winnych bezkarnie. Czy to jakaś dziwna dialektyka? Być może naprzemienne procedury? Napięcie nie jest w pełni rozwiązane aż do Kalwarii.

Z pewnością, ogniskiem tego dziwnego napięcia jest grzech. Albo rozważ słowa Dawida po uwiedzeniu Batszeby i jego zimnokrwistych planach zamordowania jej męża. Poniżony w złamaniu i skrusze.

Nie tylko błaga Boga o miłosierdzie, Psalm 51:1, ale mówi Mu: „przeciwko Tobie samemu zgrzeszyłem i uczyniłem, co złe jest w Twoich oczach”. werset czwarty, Izajasz 51. Na pewnym poziomie jest to oczywiście rażąco nieprawdziwe.

Dawid zgrzeszył przeciwko Batszebie, jej mężowi, jej dziecku, jego rodzinie, dowództwu wojskowemu i całemu narodowi, dla którego pełni funkcję naczelnego urzędnika. Jednak w słowach Dawida jest coś głębokiego. Grzech w najgłębszym sensie jest tym, że jest przeciwko Bogu.

Zbyt łatwo uchylamy się od odpowiedzialności, gdy myślimy o grzechach wyłącznie w płaszczyźnie poziomej, czy to o grzechach horyzontalnych społecznie nieakceptowanego zachowania, czy o grzechu horyzontalnym ludobójstwa. To, co sprawia, że grzechy są naprawdę ohydne, z natury odrażające i co sprawia, że zasługują na karę ze strony samego Boga, to fakt, że są one przede wszystkim i najgłębiej grzechami przeciwko żywemu Bogu, który stworzył nas dla siebie i któremu pewnego dnia będziemy musieli zdać sprawę. Innymi słowy, ten psalm pokuty za grzech ujawnia ważne rzeczy dotyczące relacji grzechu z Bogiem.

W ten sposób chrześcijańskie studium nauk Biblii jest trafnie nazwane, ponieważ jest to cała teologia. O tak, nazywamy doktrynę samego Boga właściwą teologią, ale jest to cała teologia. Każda doktryna dotyczy Boga.

Albo możemy przypomnieć sobie czwartą pieśń sługi, zawierającą te słowa, Izajasz 53:4, 5 i 10. Zaiste, wziął na siebie nasz ból i poniósł nasze cierpienie. A jednak uważaliśmy go za ukaranego przez Boga, przez Niego uderzonego i udręczonego.

Lecz On został przebity za nasze występki, zdruzgotany za nasze winy, a kara, która przyniosła nam pokój, spadła na Niego.

A przez Jego rany jesteśmy uzdrowieni. A jednak wolą Pana było zmiażdżyć Go i sprawić, by cierpiał. I chociaż Pan uczyni Jego życie ofiarą za grzech, ujrzy Jego potomstwo i przedłuży Jego dni.

A wola Pana spełni się w jego ręku. Ponownie, Izajasz 53:4, 5 i 10. Oto karna substytucja według własnego zamysłu Jahwe, biorąca nasze cierpienie, nasze wykroczenia, nasze nieprawości, naszą karę i nasz grzech.

Ponownie, gdy przypomnimy sobie, jak w Ewangelii Jana słowo świat powszechnie odnosi się do ludzkiego porządku moralnego w głęboko winnym buncie przeciwko Bogu, to jest słowo świat powszechnie oznacza ten grzeszny świat. Słowa Jana 3:16, wołają niezmierzającą łaskę.

Miłość Boga do świata ma być uznana, nie dlatego, że świat jest tak duży, ale dlatego, że świat jest tak zły. Bóg tak umiłował ten grzeszny świat. Dał swojego jedynego syna.

A kontekst pokazuje, że locus tego daru nie jest tylko w inkarnacji, ale w Jezusie wywyższonym w śmierci. Porównaj wywyższony w wersetach 14 i 15 i konsekwentne używanie chmielu. O, podnoszę, podnoszę w Jana.

Plan odkupienia tego grzesznego świata jest napędzany niezastępowalną miłością Boga, najwspanialszym wyrazem w darze Jego syna, którego śmierć sama w sobie jest wystarczająca, aby znieść wyrok potępienia. Wersety 17 i 18 odrzucenie takiej miłości, która trwa w grzechu, oznacza pozostawanie pod gniewem Boga. Werset 36 Jana 3. Nawet ta garść wersetów mówi wiele o Bogu, Jego charakterze, Jego odkupieńczym celu, Jego miłości i Jego gniewie.

Osią, wokół której te tematy się rozwiązują, wokół której obracają się te tematy, jest grzech. Można by łatwo zwrócić uwagę na setki fragmentów, w których podobna dynamika panuje między Bogiem a grzechem. Ale ograniczę się do jeszcze jednego.

Pod koniec słynnego rozdziału o zmartwychwstaniu Paweł zadaje dwa pytania retoryczne, używając słów zaczerpniętych z Ozeasza 1:13, 14. Ozeasza 1:13, 14.

Cytat: „Gdzież jest, o śmierci, twoje zwycięstwo? Gdzież jest, o śmierci, twoje żądło?”
1 Koryntian 15:55.

Następnie odpowiada na własne pytanie. „ żądłem śmierci jest grzech, a mocą grzechu jest prawo. Ale Bogu niech będą dzięki, który daje nam zwycięstwo przez Pana naszego Jezusa Chrystusa”.

1 Koryntian 15, wersety 56 i 57. Innymi słowy, śmiertelna moc grzechu została pokonana przez zmartwychwstanie Jego syna, naszego Pana Jezusa Chrystusa. Po raz kolejny zatem ukazanie tego, co Bóg uczynił w najwyższym stopniu w zmartwychwstaniu Jego syna, jest spowodowane grzechem i całą jego brutalną mocą.

Grzech jest głęboko związany z wieloma oświecającymi fragmentami, które ujawniają ważne rzeczy o Bogu. A jeśli o Bogu, to o zbawieniu, które Bóg dokonał w Chrystusie. Whoo , Carson jest dobry, prawda? Grzech jest związany z fragmentami, które ujawniają ważne rzeczy o Bogu.

Opowiem o sobie. Pod koniec mojej aktywnej kariery nauczyciela seminaryjnego Carson poprosił mnie o napisanie rekomendacji do książki, którą napisał. Książki o słowach, synu Boży, szczególnie w odniesieniu do ewangelizacji w krajach muzułmańskich.

Ponieważ niektórzy chrześcijanie mówili, wiecie co? To obraźliwy język. I może możemy to odrzucić i nie nazywać Jezusa synem Bożym bezpośrednio. I oczywiście Carson studiował pisma i powiedział, że nie możemy tego zrobić.

Możemy spróbować wyrazić to tak współczująco, jak potrafimy, ale nie możemy tego zrobić. To jest po prostu zbyt ważne. W każdym razie napisałem tę rekomendację i wysłałem mu e-mail.

Jego adres e-mail jest bardzo trudny do znalezienia. Nie powiem ci jaki, bo zostałby zasypany. Oto człowiek, który co miesiąc przez całą swoją karierę otrzymuje prośbę o nauczanie w jakimś miejscu.

Nie ja, Carson. Wysłałem mu maila. Powiedziałem, że nigdy ci tego wcześniej nie mówiłem, ale może teraz jest dobry moment.

Pomogłeś mi bardziej niż którykolwiek z moich współczesnych. Współczesnych tylko wiekiem. Nie darami.

Bóg daje dary. Odpisał i powiedział, że wszyscy stoimy na ramionach wielu innych. Zadzwoiłem do Morgana i powiedziałem, że mogę teraz umrzeć.

Odcisnąłem swoje piętno. To już drugi raz w mojej karierze, kiedy to zrobiłem. Innym razem siedziałem przy biurku z dwoma studentami, którzy akurat byli w służbie kempingowej, i dostałem telefon od, jak powiedziałem nam w jednym z tych wykładów wcześniej, od Jima Packera, JI Packera.

Morgan i ja współredagowaliśmy to, co okazało się bardzo znaczącą akademicką książką o Zondervan. A Packer zgodził się napisać rozdział o uniwersalizmie. Jest potężny.

Powiedział, że w końcu mogę wyładować swój plik, mój plik kartotekowy na setki odniesień do uniwersalizmu. Chłopie, zrobił to. I był bezpośredni i miły, ale bezkompromisowy.

W każdym razie, i zaoferowaliśmy ludziom, współpracownikom, znowu, to była jedna z tych książek z różnymi uczestnikami, darmowy egzemplarz *Hell Under, Hell on Trial*, książki, którą napisałem w 1995 roku, która pomogła wielu ludziom, powiedzmy, na poziomie college'u i laikom zainteresowanym nauką. Jest dość prosta. Jest wyrażona prostym językiem.

Debatowałem również dla InnerVarsity z Edwardem Fudge, który afirmuje anihilacjonizm. I oczywiście nauczałem o wiecznej karze. *Dwa widoki piekła*.

I Packer do mnie zadzwonił. Powiedział, że potrzebuje egzemplarza *Hell on Trial*. Powiedziałem, że potrzebujesz egzemplarza *Hell on Trial*? Napisałeś rekomendację na tylną okładkę tej książki.

Jak to możliwe, że tego potrzebujesz? I ucięłam jego słowa. Pamiętam, aż mnie wsadzili do ziemi. Tak bardzo to zaznaczyłam.

Potrzebuję jeszcze jedną kopię. Powiedziałem, hallelujah. I moi dwaj studenci, powiedziałem, jesteście moimi świadkami.

Oto moje dwa powody do sławy. A Bóg jest dobry dla grzeszników. Ale Carson pomógł mi ogromnie.

Oto, co zrobił przez lata, zaczynając od swojej rozprawy, przełożonej na bardziej powszechny język. To ciężka lektura. Boska suwerenność i ludzka odpowiedzialność, biblijne perspektywy intencji.

Zaczynając od tej książki, to co zrobił, to artykułował rzeczy, o których wiedziałem, że są prawdziwe, studiując egzegetycznie nauki Biblii przez lata, ale nie potrafiłem ich tak wyrazić. Czytam tę książkę i mówię, że to jest dokładnie to, co wiem i w co wierzę. I raz po raz zmieniał moje nauczanie, artykułując rzeczy, które są rzeczywiście biblijne, ale czasami są trudne do uchwycenia dla mniejszych światła, takich jak ja.

Następny grzech, nadal uważam, że wprowadzenie Carsona do doktryny grzechu jest bardzo pomocne. Grzech jest związany, zobaczcie to, z dziełem Szatana. Po drugie, grzech jest radykalnie związany z dziełem Szatana i sił demonicznych.

Inaczej mówiąc, grzech ma kosmiczny, demoniczny wymiar. Wąż stymuluje pierwsze ludzkie zejście w grzech. Księga Rodzaju 3, później zidentyfikowana jako sam Szatan.

Objawienie 12, 9. Tekst w Księdze Rodzaju nie mówi nam, jak to się stało, że on, diabeł, zgrzeszył pierwszy. Ale pierwsze wersy Księgi Rodzaju 3 jasno pokazują, że ponieważ został stworzony przez Boga, wąż nie ma niezależnego statusu podobnego do Bożego, ale jest ciemniejszy, ale w ciemniejszym odcieniu.

Nie ma niezależnego istnienia jak Bóg, ale w ciemniejszym odcieniu. To znaczy, epistemologiczny, ontologiczny dualizm jest fałszywy. Okej.

Nie ma wiecznych zasad dobra i zła. O nie, nie, nie, nie, nie, nie. Bóg nie stworzył zła i Bóg nie stworzył Szatana złego.

Ponieważ wszystko w stworzeniu, które Bóg stworzył, było bardzo dobre, w Księdze Rodzaju 131, można założyć, że dotyczyło to również węża. Kiedy został stworzony, był dobry. Oczywistym odniesieniem jest wnioskowanie.

Oczywistym wnioskiem jest, że wąż sam upadł w pewnym momencie, przed upadkiem Adama i Ewy. Wniosek, który Juda jest gotowy wyciągnąć. Werset szósty Judy wskazuje, że grzech ma wymiary wykraczające poza rasę ludzką.

Nie mam na myśli konsekwencji ludzkiego grzechu, które wykraczają poza rasę ludzką, zepsucia stworzonego porządku i podporządkowania stworzonego porządku frustracji, niewoli i rozkładowi, Rzymian 8:20-21. Mam raczej na myśli grzech zbuntowanych istot niebieskich samych aniołów. Chociaż Pismo mówi stosunkowo niewiele o tej nędznej rzeczywistości, były małe okna.

Daje wgląd w ten poprzedni upadek, co jest bardzo pouczające. Część naszego własnego cytatu o walce dotyczy mocy tego ciemnego świata i duchowych sił zła w niebiańskich królestwach. Efezjan 6:12.

Istnieje kosmiczny, a nawet niebiański wymiar zmagania, które ponownie dostrzegamy w pierwszych dwóch rozdziałach Księgi Hioba. Trzy kolejne cechy tego anielskiego, nieludzkiego grzechu pełnią w Biblii funkcję pewnego rodzaju kontrastu dla sposobu, w jaki rozgrywa się ludzki grzech. Po pierwsze, początkowy ludzki grzech zainfekował rasę ludzką i sprowadził gniew Boży na całą rasę.

Pierwotny grzech anielski zepsuł tych, którzy zgrzeszyli, podczas gdy reszta pozostała nietknięta. Z tą fundamentalną różnicą w sposobie, w jaki grzech jest ustrukturyzowany w obu rasach, ludzkie i anielskie zwracają się ku nieorganicznej i niegenerującej naturze aniołów. Według Jezusa aniołowie nie żenią się.

Ewangelia Mateusza 22:30 nigdzie nie jest wyraźnie powiedziane. Po drugie, w łasce Bożej powstał odkupiciel upadłych istot ludzkich, ale nie dla aniołów. Cytat, bo przecież nie aniołom pomaga, ale potomkom Abrahama.

Hebrajczyków 2:16. Porównaj 2:5. Horda demonów żyje zupełnie bez nadziei. Wiedzą, że jest wyznaczony czas na ich niekończące się świadome męki. Mateusza 8:29. Porównaj Objawienie 20:10. Żaden z nich nie odkrywa, że słowa, cytuję, przychodzą do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni. Ja wam dam odpoczynek. Mateusza 11:28 są dla nich.

Przynajmniej rozpoznanie tej prawdy powinno wywołać u odkupionych mężczyzn i kobiet pełną podziwu pokorę i wdzięczność za suwerenność łaski. Bóg nie był zobowiązany nas zbawić. Wybrał nie zbawianie upadłych aniołów.

Po trzecie, żaden tekst nie przedstawia aniołów jako uczynionych imago dei na obraz Boga, w sposób, w jaki to roszczenie jest formułowane w odniesieniu do istot ludzkich. Rodzaju 1:26-27.

Co więcej, aby połączyć te trzy obserwacje, kulminacyjnym błogosławieństwem dla odkupionych nosicieli obrazu Boga, gdy ich grzech zostanie całkowicie zniesiony, jest wizja beatyfikacyjna. Zobaczą Jego twarz. Objawienie 22:4. W przeciwieństwie do najwyższego rzędu istot anielskich, które w obecności Boga nieustannie zakrywają swoje twarze skrzydłami.

Izajasz 6:2. Porównaj Objawienie 4:8. Jest co najmniej jeden sposób, w jaki wynik grzechu Szatana i jego sług jest podobny do wyniku grzechu nieodrodzonych, nieskruszonych istot ludzkich. Kończy się wiecznym świadomym cierpieniem. Objawienie 20:10. Porównaj Objawienie 14:11. Szatan nie przestaje być Szatanem i staje się cudownie czysty i święty, gdy zostaje ostatecznie i na zawsze zesłany do jeziora ognia.

Na zawsze będzie zły i zostanie ukarany. Podobnie nie ma ani skrawka biblijnego dowodu na to, że piekło będzie wypełnione oczyszczonymi istotami ludzkimi. Nie ma czyśćca.

Nie ma trzeciego miejsca. Jak nadal naucza oficjalna teologia katolicka, jak pokazują dokumenty Soboru Watykańskiego II, jest to fałszywa nadzieja. Mieszkańcy piekła nadal będą dążyć do samousprawiedliwienia, a nie do usprawiedliwienia przez Boga.

Nadal będą kochać siebie, nienawidząc Boga, i nadal będą otrzymywać to, co jest należne za grzech. Pomaga to wyjaśnić trudną kwestię wiecznej kary. Jeśli nie ma skruchy, kara trwa.

Po trzecie, grzech jest przedstawiany na wiele sposobów. Po trzecie, do tej pory używałem głównie ogólnego słowa grzech, ale grzech jest przedstawiany za pomocą wielu słów, wyrażań i opisów narracyjnych. Grzech można postrzegać jako wykroczenie, co zakłada prawa, które są przekraczane.

Grzech jest czasami przedstawiany jako siła, która nas pokonuje. Często grzech jest nieuchronnie związany z bałwochwalstwem. Grzech można sobie wyobrazić jako brud, jako chybienie celu, jako głupotę, jako związany z ciałem, niestawnie trudną koncepcję do ujęcia w jednym angielskim słowie, jako niewiarę, jako niewolę, jako duchowe cudzołóstwo i jako nieposłuszeństwo.

Grzech jest przestępstwem jednostek, ale jest głęboko społeczny i wielopokoleniowy. Grzechy ojców są nawiedzane przez dzieci do trzeciego i czwartego pokolenia, a grzechy popełnione w czasach Ezechiasza niosą ze sobą własne nieuniknione konsekwencje w postaci zniszczenia Jerozolimy i jej świątyni. Biblia często przedstawia grzech w kategoriach winy jednostek.

W innych momentach pokazuje, jak grzechy niektórych stron zamieniają innych w beznadziejne ofiary. Grzech Achana w bitwie pod Aj doprowadził do jego śmierci wraz z rodziną. Grzechy tych, którzy się sprzeciwiali, którzy próbowali złapać Daniela i wrzucić go do jaskini lwów, w Księdze Daniela, być może w rozdziale szóstym, skończyły się wrzuceniem oskarżycieli wraz z ich rodzinami.

Wniosek przychodzi do nas, matek i ojców, że możemy pomóc wysłać nasze dzieci i wnuki do piekła przez nasze zło, złe przykłady i bunt przeciwko Bogu. Niektóre z najpotężniejszych przedstawień grzechu, pisze Carson, pojawiają się w narracjach, w których słowo to nie jest używane, ponieważ nie jest konieczne, aby je użyć. Na przykład można pomyśleć o opisie wymian zdań między braćmi Józefa, gdy debatują, czy go zabić, czy sprzedać, i ponownie, gdy kłamią swojemu ojcu.

Co więcej, ostatnia główna narracja w Księdze Sędziów przedstawia tak niszczącą duszę, hańbiącą Boga korupcję i rozkład, że nawet pozornie dobrzy bohaterowie w tej historii są szokująco obsceniczni. Po prostu nie można zrozumieć Biblii bez głębokiej i rosnącej wrażliwości na wieloaspektowe i potężne sposoby, w jakie Biblia przedstawia grzech. Grzech jest uwikłany w teologiczne konstrukcje.

Po czwarte, tak jak grzech jest przedstawiany przez wiele słów, wyrażań i opisów narracyjnych, tak poprzedni punkt jest również uwikłany w potężne konstrukcje teologiczne. Konstrukcje te są tak liczne i bogate, że ich szczegółowe omówienie

wymagałoby bardzo długiej książki. Tutaj mogę jedynie wymienić kilka takich konstrukcji bez określonej kolejności ważności.

Antropologia. Pierwsze dwa rozdziały Biblii przedstawiają bezgrzesznych ludzi. Ostatnie dwa rozdziały Biblii przedstawiają przemienionych, przebaczonych, wolnych od grzechu ludzi.

Wszystkie rozdziały pomiędzy nimi przedstawiają lub zakładają istnienie grzesznych istot ludzkich, z wyjątkiem tych, które opisują człowieczeństwo Jezusa i nalegają, że jest on całkowicie bez grzechu. Reszta z nas czyta opisy naszej grzeszności, które przedstawiają powszechność i zasięg grzechu, na przykład Rzymian 3:9-20, i jego związek z Adamem, naszą federalną głową, na przykład Rzymian 5 :12-21. Na podstawie takich dowodów wiosenne formuły teologiczne próbują podsumować to, co mówi Biblia, w kilku słowach.

Mówimy o grzechu pierworodnym i całkowitym zepsuciu, starannie wyjaśniając, co mamy na myśli, a czego nie, używając takich wyrażen. Z jedynym wyjątkiem Jezusa Mesjasza, z pewnością mamy na myśli nie tylko to, że wszyscy ludzie między Edenem a Upadkiem, a przed Upadkiem i zmartwychwstaniem, istnieją w nowych niebiosach i nowej ziemi, są nie tylko grzeszni, ale że grzech nie jest opcjonalną cechą, luźno dołączoną do nieskazitelnych istot, ale wszechobecną mocą, winą i tragedią, które definiują wszelkie ludzkie doświadczenia, wołając o łaskę. Dwie teologiczne konstrukcje, w które uwikłany jest grzech.

Wstępne akapity tego eseju wskazują na niektóre powiązania między grzechem a soteriologią. Można by przejść do pneumatologii, doktryny Ducha Świętego, zwłaszcza fundamentalnego podziału upadłej ludzkości na tych, którzy są po prostu naturalni i tych, którzy mają Ducha Świętego, 1 Koryntian 2:10-15. Efekt działania grzechu można zaobserwować u wszystkich, którzy narodzili się z Boga, nawet jeśli mechanizmy są niejasne.

Chciałbym wspomnieć o przypisie. Abraham Kuyper, Wisdom, and Wonder, Common Grace in Science and Art. Jest jasne, cytuję, że jest to antyteza między człowiekiem naturalnym a człowiekiem duchowym.

W związku z tym Pismo Święte nie odnosi się wyłącznie do osoby, która bierze pod uwagę Pismo Święte, i innej, która go nie bierze pod uwagę. Jego wypowiedź sięga znacznie głębiej, ponieważ ustanawia rozróżnienie między posiadaniem a nieotrzymaniem Ducha Bożego, 1 Koryntian 2:12. Duch wydaje owoc Ducha, Galatów 5:22-23, który stoi w opozycji do uczynków ciała, wersety 19-21, co jest innym sposobem opisanie grzechu.

W tej chwili ograniczamy się do kilku komentarzy na temat tylko jednego elementu zbawczego planu Boga, mianowicie nawrócenia. W socjologii religii, jak w języku

potocznym, nawrócenie sygnalizuje zmianę lojalności z jednej religii na inną. Buddysta staje się muzułmaninem lub odwrotnie.

Taoista staje się chrześcijaninem. Chrześcijanin staje się ateistą. Ateista staje się hindusem.

W każdym przypadku zazwyczaj mówimy, że dana osoba się nawróciła. Możemy nawet użyć języka nawrócenia, gdy dana osoba zmienia wyznanie lub przynależność. Mówimy o baptyście nawróconym na katolicyzm rzymski.

Carson jest baptystą. Albo odwrotnie. W chrześcijaństwie wyznaniowym nawrócenie ma jednak o wiele bardziej precyzyjny cel.

Fenomenologicznie, gdy ktoś naprawdę staje się chrześcijaninem, zmienia on lub ona przynależność religijną. Tak więc nadal możemy używać grupy słów konwersji w sposób czysto opisowy. Ale pod zewnętrznym zjawiskiem kryje się nadprzyrodzona transformacja.

W terminologii biblijnej, osoba przeszła z ciemności do światła, ze śmierci do życia. Ta osoba narodziła się na nowo, narodziła się z góry. Kiedyś ślepe oczy teraz widzą.

Zaginiona owca została odnaleziona. Naturalne zostało prześcignięte przez nadprzyrodzone. Relacyjnie i sądowo grzesznik został pojednany z Bogiem.

Eschatologicznie, osoba ta już należy do królestwa, które zostało zainaugurowane i w konsekwencji żyje w pewnej i pewnej nadziei na przemieniające zmartwychwstanie i dopełnienie wszystkich rzeczy. Ostatecznym wynikiem będzie doskonałość. Ponieważ żaden grzech ani skaza zła nie będą dozwolone w nowym niebie i nowej ziemi.

W takim zastosowaniu, oczywiście, konwersja nie może być słusznie stosowana do ludzi, którzy zmieniają wyznanie religijne. Może być stosowana tylko do tych, którzy stają się chrześcijanami w najsilniejszym nowotestamentowym sensie tego słowa. Krótko mówiąc, transformacja inherentna konwersji w tym teologicznym sensie jest nieuchronnie związana z planem Boga i Jego mocą, by stawić czoła grzechowi w życiu jednostki i ostatecznie całkowicie go zniszczyć.

Uświęcenie. Na potrzeby niniejszego tekstu wykluczmy takie kategorie, jak uświęcenie pozycyjne lub definitywne. Pozostaje nam teologiczna koncepcja wzrastania w świętości, pojęcie, które można wyrazić na wiele sposobów, nie używając terminu uświęcenie.

Carson unika błędu koncepcyjnego, który mówi, że musisz mieć słowo uświęcać lub uświęcenie, aby mówić o tej rzeczywistości. Nie, nie musisz. Kto ustanowił to prawo? Autorzy Biblii nie znają żadnego takiego prawa.

Na przykład w Liście do Filipian 3 Paweł nie twierdzi, że osiągnął już pełną dojrzałość w Chrystusie. Raczej dąży, cytuję, dąży, aby pochwycić to, po co Chrystus, po co Chrystus Jezus mnie pochwycił. Werset 12, do czego dąży, co leży przede mną, cytuję, celem, aby zdobyć nagrodę, do której Bóg powołał mnie ku niebu w Chrystusie Jezusie.

Wiersz 14, istnienie zmartwychwstania. Wiersz 11 i 21, który jest przeciwny wrogom krzyża Chrystusa, których, cytuję, przeznaczeniem jest zniszczenie, a których Bogiem jest ich żołądek, a ich chwała jest w ich hańbie. Wiersze 18 i 19 tego samego Listu do Filipian 3. Ci, którzy są dojrzały, powinni przyjąć pogląd Pawła, iść za jego przykładem i żyć zgodnie z tym, co już osiągnęliśmy.

Wiersze 14 do 17. Innymi słowy, uświęcenie działa teraz w Pawle i innych wierzących, początki tego, co ostatecznie zostanie osiągnięte w ostatecznej chwale. Obejmuje to stanowczą wierność ewangelii, która unika wszelkiej, cytuję, ufności w ciało, werset 3, i jest namiętna, cytuję, sprawiedliwości, która pochodzi od Boga na podstawie wiary, werset 9. Innymi słowy, uświęcenie jest związane z uśmierceniem grzechu, z dostosowaniem się do Jezusa, z moralną i duchową przemianą teraz w oczekiwaniu na kulminacyjną przemianę, która ma nadejść.

W kolejnym wykładzie będziemy kontynuować wprowadzenie Carsona i, jak niektórzy powiedzieliby, dowiemy się więcej ciekawych rzeczy.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of Humanity and Sin. To jest sesja 9, Doctrine of Sin, DA Carson, Sin's Intrinsic Significance.